

Четири-пет дни още валя. Всичко се напои с влага. Земята подгизна, стана клисава, като лепило. Листата сълзяха, откъм лозята идеше тихо шумолене на капките. Лукан се разхождаше покрит с човал. Асен, с своята кожена куртка и каскет, приличаше на някой от ония осиромашали фермери, които се виждат по американските филми. Денем, под сайванта, до тъмно чукаха — стягаха каците, преглеждаха кошовете, приготвяха нова платформа на каруцата за гроздето. Оттатък, в малката стая с пръстен под, цялата в дъсчени скели, ние с Ката нареждахме в слама златно-червените пармени, зелени ренети и розови бел-фльор. Ката хвърляше настрана нагнилите плодове и със своя дебел мъжки глас правеше сметка колко пари ще иска за тях от циганите. Тя е низка, разтъртена жена, с лице като презрял домати, глупава, добра и работлива, като добиче. Въздухът в стаичката беше задушен и тежеше от гъстия аромат на плодовете. Вечер се прибирахме с Асен в малката кухня, дето пръщяха сухи лозови съчки, приготвяхме си вечеря, четяхме вестниците от преди два дена. Някой измокрен пъдар се отбиваше да се стопли и